

1. Emília a anjel, ktorý sa volá Ďuro Kremnický

Emília ležala v prázdnej nemocničnej izbe. Hľadela by na strop, keby sa prestal točiť, no otáčal sa ďalej. Emília preto radšej privrela viečka a pokúsila sa zhlboka dýchať, čo jej v prípade nevoľnosti odporučila lekárka. Poradila jej to aj mama tesne pred tým, než smutne vyšla z nemocničnej izby. Sestrička ju totiž upozornila, že návštevné hodiny sa skončili. Sľúbila však, že príde zajtra ráno. Pokúsila sa o úsmev a zamávala.

Mama príde zajtra ráno, keď sa v škole začne finále výtvarnej súťaže: finále, ktorého sa Emília nevedela dočkať, finále, na ktorom zajtra Emília nebude! Bolo to horšie ako bolesť hlavy, horšie ako nevoľnosť, ešte horšie než to, že teraz s ňou nemôže byť mama! Súťaž bola pre Emíliu dôležitá, v uplynulých týždňoch veľa pracovala: kreslila, kreslila, kreslila a kreslila!

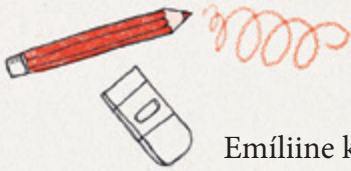
V prvom kole nakreslila bosorku so železným nosom na kolieskových korčuliach a s ružovými chráničmi na kolenách.

V druhom kole zasa sympatického šarkana s okuliarmi a dlhým pleteným šalom okolo krku.

V ôsmom kole krehkú vílu s pyšne vyhrnutým nosom.

V oveľa neskoršom kole zasa princeznú v rifliah. (Princezná sa inak dosť podobala na samotnú Emíliu.)

Emíliine kresby mali vo všetkých kolách veľký úspech.

Najväčší úspech zožala posledná kresba, na ktorej bola zvláštna postava, ktorá... Záleží však na tom, keď človek večer pred finále ležiac na nemocničnej posteli s pulzujúcou hlavou, škŕkajúcim žalúdkom, od plaču upchatým nosom pozoruje tanec prasklín na strope a nad hlavou mu vibruje neónová trubica? Emília bola zatrpknutá ako nikdy predtým, okrem toho bola veľmi, veľmi nahnevaná – hoci ani sama nevedela na koho...

Práve sa to snažila dovtípiť (teda, že na koho je nahnevaná), keď jej do izby nečakane vošla akási postava s pomerne zanedbaným zovňajškom: jej sivý kabát so záplatami na lakťoch tak silno páchol po cigaretách, že pach nedokázala zakryť ani vôňa extra silného mentolového cukríka, ktorý omieľala v ústach. – Si našťvaná, čo? Viem si to predstaviť! Čo mám potom povedať ja? – návštevník vyblafol na Emíliu. – Vojdeš do telocvične bez povolenia? Bez učiteľského dohľadu sa zavesíš hlavou dole na rebrinu? Vieš vôbec, aké je to nebezpečné? A vieš, že ma potrestali pre tvoju ľahkovážnosť?! Dnes si pokazila všetko, čo sa len dalo! Všetko si zničila! Veľmi dobre viem, ako mizerne sa cítiš! Chápem aj to, aký dôležitý je pre teba zajtrajší deň, ale – nehnevaj sa, že to poviem! – zaslúžiš si to. Bolesť hlavy, nevoľnosť, slzy, ale aj to, že nemôžeš ísť na finále!

– Prečo mi ubližuješ? Keď všetko vieš, nemohol by si byť radšej milší a neziapať na mňa?! – spýtala by sa Emília, keby si dokázala

usporiadať myšlienky. No nedokázala to, namiesto toho sa opäť rozplakala. Presnejšie: doteraz sa jej slzy len mlčky kotúľali po tvári, teraz však ňou lomcovali tiché vzlyky.

Chlap v sivom kabáte prestal kričať. Istý čas postával pri druhom konci postele a ukazovákom ťobal do chorobopisu, ktorý tam visel.

– No iste! – začal napokon hundrať so štipkou údivu v hlase. – Teraz sa ti už ľahko plače! No rozmýšľať predtým, – tu si trochu odkašľal, – než porušíme pravidlá a urobíme hlúposť, je ťažké!

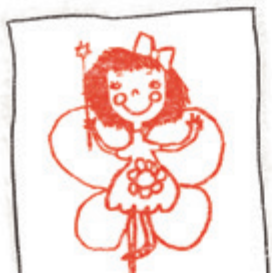
Emília mala stále zatvorené oči a bez jediného hláska plakala. Zrazu k nej pristúpil bližšie, sadol si na kraj postele a váhavo ju pohladil po ryšavých vláskoch.

– No...! Teraz je to už beztak jedno! – začal. Potom pokračoval (pričom si z vrečka sivého kabáta vytiahol zrejme nie veľmi čistú, pokrčenú vreckovku presiaknutú vôňou tabaku), akoby začul Emíliine neusporiadané a nevyslovené myšlienky. – Nechcel som ti ublížiť, práve naopak! Veď preto som teraz tu..., aby som ťa rozveselil, totiž..., aby som ťa utešil, áno! No, teš sa už!

Emília však nepôsobila natešene. Dotyčný spanikáril.

– Pozri... Teraz už naozaj prestaň, dobre? – povedal pomaly s čoraz väčším napätím v hlase. – Stačilo, počuješ?

Emília ho prirodzene počula, veď dotyčný v sivom kabáte poslednú vetu už kričal. Ďalej kričal aj to, že:

– Pochop už konečne, že som nechcel na teba kričať! Teda,
– opäť ubral z hlasitosti, – chcel som, lebo som bol na teba veľmi nahneváný... No teraz sa už vôbec nehnevám! Prečo to nemôžeš pochopiť?

Emília preľaknuto slzila.

– Pozri! – nervózne pokračoval. Do Emíliiných rúk sa mu konečne podarilo vtisnúť pokrčenú a smradľavú vreckovku. – Prestal som kričať a už sa ani nehnevám... aj ty už prestaň smútiť! Emília si vyfúkala nos a zo všetkých síl sa snažila dať sa dohromady. – Prestaň roniť slzy a ja sa ti predstavím!

Emíliin plač akoby uťal a záhadný človek v sivom kabáte sa skutočne predstavil.

– Volám sa Ďuro Kremnický! – povedal.

– Smiešne meno! – necitlivo skonštatovala Emília. Kremnický mal zrejme iný názor: dal si ruky vbok a zhlboka sa nadýchol... no nemal čas nič povedať, lebo dievčatko ho predbehlo:

– Ja sa volám Emília Čatárová!

– Viem, ako sa voláš, – povedal do krvi urazený návštevník. A keďže sa chcel ďalej škriepiť, rýchlo si našiel ďalší dôvod na hádku. – Mama s otcom ti nevraveli, aby si sa ne bavila s cudzími ľuďmi? – zaútočil na dievčatko.

– Prečo to hovoríš? – Emília sa naňho udivene pozrela.

– Rozprávať sa s cudzím človekom a hneď sa mu bez akýchkoľvek pochybností predstaviť: vidíš, to je presne, presne také nezodpovedné a nebezpečné, ako bez povolenia a učiteľského dozoru

vojsť do prázdnej telocvične a zavesiť sa hlavou dole na rebrinu, keď raz a navždy...

– Ale ty nie si cudzí! – povedala Emília.

Muž so zvláštnym menom bol taký nabudený, že jej slová prepočul.

– Raz a navždy si musíš uvedomiť: pravidlá nie sú preto, aby deťom strpčovali život! Pravidlá sú preto, aby rodičia mohli pokojne... Čo si povedala?

– Že nie si cudzí! Už som ťa videla, viackrát! Bol si na všetkých mojich narodeninách, na ktoré si spomínam. A pamätám si ich dosť! Nikdy si mi nepriniesol darček, nikdy si mi nepovedal „Všetko najlepšie!“, nevyťahal si ma za uši, ani si sa mi neprihovoral, no odkrojil si si z mojej narodeninovej torty, keď si si myslel, že ťa nikto nevidí!

– Toto by si si nemusela pamätať, dobre? – návštevník začal náhle šepkať. – Vieš, moji nadriadení sú na takéto veci dosť hákliví. Dá sa povedať... – Kremnický si opäť odkašľal. – Je proti pravidlám odjesť si z torty svojich chránencov a vo všeobecnosti z ich jedál. Prísne vzaté, nemal by som sa ti ani ukazovať! Ak sa to prevalí, odrátajú mi ďalšie body! Hoci, – opäť zvýšil hlas, – dnes mi už kvôli tebe strhli sto bodov! Vieš, čo to znamená? Emília to nevedela. – To, že nijaký človek nebude ďalších sto rokov poznať moje meno! Kremnický vyskočil z kraja Emíliinej posteľe. – Nebudem vyobrazený ani v jednom kostole, ani v jednom parku nebude moja socha a čo je najhoršie: ani jeden človek si ma nedokáže privolať, keď